

NICK
PETRIE
TIIKERIKOODI

Suomentanut Marja Mutru

Karisto
Helsinki

Englanninkielinen alkuteos
Burning Bright

Copyright © 2017 by Nicholas Petrie

Published in agreement with the author, c/o BAROR INTERNATIONAL, INC., Armonk,
New York, U.S.A.

Suomenkielinen laitos © Karisto / Kustannusosakeyhtiö Otava 2024

ISBN 978-951-1-45656-8

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2024

*Margaretille ja Duncanille,
sankareilleni ja esikuvilleni*

Takaa minkä syvyyden
paloi silmäsi etäinen?
Millä siivin nousten hän
otti tulen elävän?

***

Tiikeri! Oi tulinen
lieska yössä metsien!
Kenen käsi rohkeni
luoda symmetriasi?

-WILLIAM BLAKE,
suom. Aale Tynni

PROLOGI

Alä mene autoon.

June oli kuullut neuvon monta kertaa. Äidiltä, itsepuolustuskurssin vetäjältä ja ystäviltä, saman jutun uudestaan ja uudestaan.

Tapahtui mitä tahansa, älä mene autoon.

Koska silloin olet kiikissä.

Se oli hyvä neuvo, June mietti.

Mutta siitä ei ollut mitään iloa nyt, kun hänet oli saatu tähän saamarin autoon.

June nojasi ranteet nippusiteissä suuren katumaasturin lukittua ovea vasten, ja viereiseltä istuimelta häntä mulkoili vähäjärkinen raavaanmöhkäle, joka oli olevinaan joku viranomainen.

Siinä olivat vaihtoehdot vähissä.

Junen viikko oli ollut erityisen hankala jopa haastavien viime vuosien mittakaavassa.

Hänen sanomalehtensä oli juuri myyty, kuten käytännöllisesti katsoen kaikki suurten kaupunkien sanomalehdet, ja uudet omistajat olivat pantanneet sen lattiasta kattoon netotakseen sijoituksellaan. Kun ilmoitusmyynti oli kadonnut taivaan tuuliin - kiitos ilmaisen nettimarkkinoinnin - lehti oli alkanut irtisanoa toimittajia ja erityisesti tutkivia journalisteja, joilta saattoi mennä viikkoja tai kuukausia saada juttu julkaisukuntoon. June oli nuori, halpaa työvoimaa ja hyvä työssään, joten

hän oli selvinnyt pidempään kuin useimmat muut. Taloudellinen tilanne oli kuitenkin surkea ja muuttui hetki hetkeltä yhä kurjemmaksi.

Lopulta oli tullut kuolinisku, ja June liittyi siihen kasvavaan freelancereiden joukkoon, jolla oli loppututkinto journalismissa. Tänä teknologian luvattuna aikana sellainen oli suunnilleen yhtä hyödyllinen kuin tutkinto klingonin kielessä tai, herranen aika, englannin kielessä.

Yksinäiselle kolmeakymppiä lähentelevälle naiselle freelancehommat eivät riittäneet oikean työpaikan korvikkeeksi.

June oli kituuttanut vuoden armopaloilla ja yrittänyt opetella houkuttelemaan lukijoita blogiinsa, kun hänet oli yllättäen kutsuttu voittoa tavoittelemattomaan tutkivista journalisteista koostuvaan Public Investigations -ryhmään. Sen rahoitus tuli Kickstarterin kaltaisen joukkorahoitusprojektin kautta, ja se oli omistautunut sellaiselle journalismille, josta useimmilla lehdistä ei ollut enää varaa maksaa.

Public Investigations teki uskomattoman hienoa työtä. Ryhmän taloustoimittajat olivat ensimmäisinä julkaisseet seikka-peräisen selostuksen milwaukeelaiseen pankkiin suunnitellusta pommiräjähdyksestä ja sitä seuranneesta markkinanotkahduksesta. Budjetti oli kuitenkin pieni, ja toimituksellisesta tuesta huolimatta June oli käytännössä edelleen freelancer, joten homma ei aivan vastannut sitä, että olisi sairausvakuutus ja oma nimi *Chicago Tribunen* artikkelissa.

Siitä huolimatta hän oli onnistunut edistämään uraansa, ja asumalla vuoroin Seattlessa sijaitsevassa autotallikämpässään ja vuoroin äitinsä asunnossa Palo Altossa hän oli pystynyt uutisoimaan koko länsirannikon alueelta huokein kustannuksin. Junen erikoisalaa olivat informaatioteknologian aikakauden tuomat haasteet yksityisyyden suojalle. Sen jälkeen, kun Chelsea Manning ja Edward Snowden olivat tehneet paljastuksia Kansallisen turvallisuusviraston NSA:n toimista, yksityi-

syiden suoja näytti tulleen otsikoihin pysyvästi, ja Junen ammatilliset pyrkimykset olivat jälleen saaneet ilmaa siipien alle.

Sitten hänen äitinsä, joka oli joogafanaatikko ja kasvissyöjä ja ui kilometrin joka päivä, oli joutunut yliajon uhriksi ja kuollut. Siitä oli nyt tasan viikko.

Junen äiti Hazel Cassidy oli ollut Stanfordin yliopiston professori, MacArthurin ”nerouspalkinnon” saaja ja tunnettu kiusankappale, ja nyt hän oli kuollut kuusikymppisenä jonkin putkifirman pakettiauton alle.

Kuten monilla naisilla, myös Junella oli vaikea suhde äitiinsä. Junen ammatinvalinnassa, poikaystäväissä ja hiusmalleissa oli jatkuvasti parantamisen varaa, vaikka äiti ei koskaan sanonutkaan mitään suoraan.

Hazelin tavaramerkki oli ollut tietynlainen passiivis-aggressiivinen kohteliaisuudeksi verhottu isku vyön alle. ”Tuo asu ei sopisi minulle, mutta se näyttää oikein hyvältä sinun päälläsi.” Kun Junen kirjoittama artikkelisarja terveysteknologiaan liittyvistä tietovuodoista nimettiin Pulitzer-palkintoehdokkaaksi, Hazel järjesti tyttärelleen satumaiset juhlat mutta kutsui sinne myös Junen entisen poikaystävän, koska tämän silloinen heila ei ollut Hazelin silmissä tarpeeksi tasokas.

Pahinta asiassa oli tietysti se, että Hazel oli enimmäkseen oikeassa. Hän oli oikeassa kyseisestä asusta ja hän oli oikeassa myös siitä saamarin poikaystävästä. Tai oikeastaan kaikista poikaystäväistä. June yritti kovasti olla olematta aivan niin itsepäinen, ja joskus hän onnistui jopa tunnustamaan, kuinka hyvin hänen äitinsä tunsivat hänet ja miten paljon tämä hänesitä välitti.

Nyt se kaikki oli helpompi myöntää, kun äiti oli kuollut.

June olisi antanut mitä tahansa voidakseen vielä kuulla äitinsä nuivan kommentin hänen kirotuista hiuksistaan.

Äiti oli ollut poissa vasta viikon, ja se tuntui jo iäisyydeltä.

June oli selvinnyt alkupäivät ensin suunnittelemalla ja sitten kestämillä muistotilaisuuden, ja sitä seuraavat päivät hän oli viettänyt äitinsä talossa, käynyt läpi tämän tavaroita, itkenyt, muistellut ja yrittänyt selvittää asioita.

Vähäpätöisin niistä ei ollut se seikka, että äiti oli ilmeisesti ollut mukana jossakin puolustusministeriön huippusalaisessa tietokoneohjelmistohankkeessa. Eikä hän ollut antanut sellaisesta koskaan pienintäkään vihjettä Junelle.

June ei ollut pystynyt nukkumaan, joten hän oli suunnitellut käyttävänsä äitinsä avainkorttia ja tunnuslukua päästökseen tämän roinaa täynnä olevaan työhuoneeseen Stanfordissa. Hän oli vakuuttanut itselleen noutavansa sieltä perhekuvia ja ne muutamit viherkasvit, joita hänen äitinsä ei ollut onnistunut tappamaan, mutta enimmäkseen hän vain halusi istua rauhassa ja muistella äitiään siinä paikassa, jossa tämä oli ollut kaikkein kokonaisvaltaisimmin läsnä, eli tämän tietokonelaboratoriossa.

Sen sijaan June oli löytänyt sieltä rikkinäisen lukon, tuolilla auki pönkätyt oven ja pari rotevaa ja synkännäköistä tummapukuista miestä, joilla oli ollut puolustusministeriön henkilökortit. Miehet olivat olleet pakkaamassa pahvilaatikkoon Junen äidin itse rakentamaa kokeellista minikokoista supertietokonetta Tiikzriä sekä kaikkia löytämiään ulkoisia kovalevyjä. Nokkakärnyt oli jo ladottu täyteen pahvisia arkistolaatikoita, joissa ilmeisesti oli Junen äidin palo- ja murtosuojatun arkistokaapin koko sisältö, sillä kaappi retkotti nyt levällään kuin kuolemansyyn-tutkijaa odottava ruumis.

Vaikka agentit vilauttivat virkamerkkejään niin pikaisesti, ettei June ehtinyt lukea heidän nimiään, he varmistivat kylä, että hän huomasi aseet heidän kupeellaan. Kalpeampi hoiti puhumisen silmäillen samalla Junea päästä varpaisiin. Tumma ei virkkanut sanaakaan. June jätettiin vain seisomaan ovenrakoon miesten varoitettua häntä ensin siitä, että pelkästään jo tämä tapahtuma oli salassa pidettävää tietoa ja että hän saisi

syytteen liittovaltion rikoksesta, mikäli kertoisi asiasta kenellekään.

June katseli, kun miehet työnsivät kärryjä käytävää pitkin, ja mielti, että hänen äitinsä oli aina inhonnut viranomaisia.

Miksi äiti oli siis tehnyt töitä puolustusministeriölle?

Toisin sanoen, miksi sieltä tuli porukkaa tänne kello kolmeelta yöllä?

Ja miksi he ottivat Tiik3rin, äidin temperamenttisen minisuperkoneen, mutta jättivät huippunopean nestejäähdytteisen Crayn, josta äiti oli ollut niin ylpeä?

Junella oli siis paljon pohdittavaa. Ja niinpä hän huomasi seuraavana aamuna repiessään itsensä lopulta sängystä, ettei talossa ollut kahvia. Miten helvetissä niin oli päässyt käymään?

Heti uhkaavan hätätilanteen havaittuaan hän veti päälleen edellisen päivän vaatteet, heilautti laukun olalleen, nousi äitinsä iänikuisen mutta huippuunsa viritetyn yksivaihteisen Schwinnin satulaan ja suuntasi Philz Coffeen kahvilaan.

Middlefield Roadilla hänen rinnalleen ajoi valtava musta sävylasein varustettu katumaasturi, joka patisti häntä lähemmäs kadunreunaa. Auton kojelaudalla vilkkuivat siniset ja punaiset valot. Kun matkustajan puoleinen ikkuna liukui auki, edellisyön kalpea ja synkkä agentti yritti yhtäkkiä olla hymyilevinään Junelle.

Eikä mies edes katsonut hänen kasvojaan. Tyyppi tutkaili sitä, miten laukun olkahihna kulki Junen rintojen välistä. Ei todellakaan asiallista. Jonkun naisen olisi syytä kirjoittaa puolustusministeriön koulutus käsikirja uusiksi.

”Olkaa hyvä ja ajakaa tien sivuun, neiti Cassidy. Vaihtaisimme mielellämme muutaman sanan kanssanne.”

”Nyt juuri ei käy”, June sanoi tylästi ja jatkoi polkemista. Hän kärsi vakavasta kofeiininpuutteesta ja hänellä oli päänsärky, joka olisi tappanut sarvikuononkin, eikä hän ollut treenannut paskan vertaa moneen päivään. Pyöräily oli juuri alkanut ren-

touttaa hänen lihaksiaan, kun tämä kusipää oli ilmaantunut paikalle. ”Minä tarvitsen kahvia.”

Musta maasturi pysytteli hänen rinnallaan. ”Tässä ei mene kuin hetki”, mies sanoi. ”Voimme ajaa Starbucksin kautta, jos haluatte.”

Agentti ei selvästikään ymmärtänyt tilanteen vakavuutta. Sitä paitsi June ei missään tapauksessa menisi Starbucksiin, ellei häntä ensin kidnapattaisi, ja siinäkin tapauksessa hän tapelisi vastaan. ”Kuule”, hän sanoi. ”Minulla on muuta puuhaa. Lähetä minulle sähköpostia. Soita kännykkääni. Pystyt varmasti selvittämään sen numeron.”

Agentti vilkaisi kuskia, joka ei ollut läheskään yhtä kalpea mutta näytti vähintäänkin yhtä synkältä. Miksi miehillä oli niin kaameat puvut? Kuski nyökkäsi.

”Kuulkaahan neiti”, kalpea agentti aloitti, ”olen Yhdysvaltain liittovaltion viranomainen. Kieltäydyttekö te noudattamasta lainmukaista kehotusta?”

”Jeesus sentään, no en.” Junea alkoi kylläkin epäilyttää, oliko kehotus mitenkään lainmukainen. Tämä ei ollut hänen erikoisalaansa, mutta hän voisi soittaa muutaman puhelun ja ottaa siitä selvää. ”Lounaan jälkeen, sopiiko? Minulla on tapaaminen. Lähetä minulle tekstari.”

Agentti nosti kätensä, ja kuljettaja ohjasi auton suoraan Junen kulkureitille, eikä hänelle jäänyt muita vaihtoehtoja kuin joko iskeä jarrut pohjaan tai törmätä pysäköityyn autoon.

”Kuulepa, kusipää”, hän aloitti, mutta agentti astui autosta ulos, tökkäsi etälamauttimen hänen kylkeensä ja painoi liipaisinta.

Tuntui kuin gorilla olisi mäjäyttänyt. Junelta meni jalat alta, ja hän romahti äitinsä pyörän päälle.

Mies kahlitsi hänen ranteensa muovisilla mellakkasiteillä, irrotti hänet pyörästä ja nosti ilmaan kuin räsynuken, ja heitti sitten auton takapenkille.

Kuljettaja tarkkaili auton peilejä. ”Entä pyörä?”

”Jätä se”, toinen mies sanoi, otti Junen pudonneen laukun ja istui autoon naisen viereen. Mies poimi taskustaan puhelimen ja sormeili painiketta. ”Saimme hänet”, mies sanoi.

Maasturi liittyi moottori murahtaen aamupäiväliikenteen virtaan, ja sen siniset ja punaiset valot vilkkuivat edelleen korostaen tilanteen kiireellisyyttä ja arvovaltaisuutta. Kuului vain vai-mea risahdus, kun auton vasen takapyörä ajoi Junen äidin hie-non vanhan polkupyörän yli.

Seuraavan auton kuljettaja hidasti väistääkseen maassa ma-kaavan Schwinnin vääntynyttä runkoa, mutta häntä lukuun ottamatta kukaan ei ihmetellyt, mitä sille oli mahtanut tapahtua.

Siinä vaiheessa musta maasturi oli jo kaukana.

Junen iho tuntui kuumalta etälamauttimen osumakohdassa t-paidan alla. Hän ei onnekseen havainnut mitään vammoja, paikat tuntuivat aroilta suurin piirtein samaan tapaan kuin pitkän kiipeilysalilla vietetyn päivän jälkeen. Enemmän kolhuja oli tullut kaatumisesta äidin pyörän kanssa. Pääasiassa häntä pelotti, sillä hänet oli viskattu vieraaseen autoon ventovieraiden miesten kanssa. Pelko oli tosin hyvää vauhtia muuttumassa kiu-kuksi.

Hän oli nyt varma, että virkamerkeistä ja vilkkuvaloista huolimatta nämä miehet eivät olleet mitään viranomaisia. Häntä vastaan ei olisi käytetty etälamautinta. Paikallispoliisit olisivat yksinkertaisesti vain koputtaneet hänen ovelleen ja vieneet hänet laitokselle.

Mutta miksi hänet oli ylipäänsä haluttu ottaa kiinni?

Ainoa vähänkään järkevä selitys oli, että tällä täytyi olla jota-kin tekemistä äidin tietokonelaboratorion kanssa.

June katseli tarkkaavaisena ympärilleen. Takaovet olivat lu-kossa, ja kuljettaja piti silmällä sekä peilejä että eteen aukeavaa tietä. Vieruskaveri vahti Junea niin leväperäisesti, että miehen

mielestä hän ei selvästikään muodostanut heille minkäänlaista uhkaa, olipahan joku tyttö vain. Mutta sitten mies alkoi yllättäen vilkuilla vihjailevasti ja tsekkaili häntä käsiraudoista huolimatta kuin aikoiisi pyytää ulos heti kun homma olisi hoidettu.

Ikään kuin paskiainen ei täysin käsittäisi, että oli juuri tyrmännyt Junen etälamauttimella ja siepannut hänet.

June muisti nähneensä saman ilmeen yhdellä tyypillä, joka oli ensimmäisen opiskeluvuoden alussa juottanut hänet pirtulla terästetyllä ”boolilla” umpikänniin ja raiskannut sitten veljeskuntatalon narikassa. Sellainen tyyppi uskotteli itselleen tyttöjen tulevan bileisiin vain humaltumaan ja naitaviksi, joten hän tahtoi ainoastaan olla avuksi, ja ”ei” tarkoitti itse asiassa ”kyllä”, koska jätkä oli niin helvetin hyvännäköinen, ettei kukaan tyttö tosissaan voisi torjua sellaista miestä.

June oli tehnyt raiskauksesta ilmoituksen kampuspoliisille, mutta pojan kuspääkaverit olivat yksissä tuumin toistaneet paskajuttua siitä, miten June oli ollut humalassa ja yrittänyt iskeä poikaa, joten poliisi ei ollut voinut tehdä asialle mitään. June ei ollut varma, oliko mies edes uskonut häntä.

Junella ei siis ollut ollut muita vaihtoehtoja kuin antaa asian kalvaa itseään, joten hän päätti pitää koko juttua hyvänä opetusena harkintakyvyn pettämisestä, ja se taas motivoi häntä ottamaan itse vastuun omasta elämästään. Hän lakkasi menemästä suuriin juhliin, aloitti itsepuolustuskurssin eikä koskaan juonut mitään, mitä ei ollut itse itselleen kaatanut.

June ei ollut koskaan pitänyt itseään aggressiivisena tai helposti suuttuvana ihmisenä. Itsepuolustuskurssilla oli ollut juuri nimensä mukainen tarkoitus, se oli antanut hänelle keinot puolustaa itseään. Toisaalta kaunan kantaminenkaan ei ollut Junelle aivan vierasta, joten auton odotellessa valojen vaihtumista hän hengitti muutaman kerran syvään saadakseen veeen lisää happea ja antoi raivonsa kasvaa valkohehkuseksi roihuksi.

Kun kuljettaja pysytteli edelleen samalla kaistalla jatkaakseen sitä pitkin Old Middlefieldille, June tiesi ajan olevan käymässä vähiin. Auton päästyä moottoritielle hän olisi kuksessa. Siellä ei olisi punaisia valoja. Las Muchachasin mainoskyltin nähdessään hän jännitti vatsalihaksensa, lukitsi kätensä kuljettajan niskatuen taakse ja kääntyi potkaistakseen naamaan miestä, joka oli hänen mielikuvituksessaan nyt tuo sama treffiraiskaaja.

Junella oli jalassaan raskaat lempimaastokenkensä, ja lisäksi juokseminen ja pyöräily olivat kehittäneet hänen jalkavoimiaan, joten potku oli huomattavan tehokas. Mies vetäytyi taaksepäin ja yritti väistää, mutta June potki häntä naamaan, kaulaan ja käsivarsiin niin kovaa kuin pystyi.

Kun mies vihdoon ryhtyi puolustuskannalle ja yritti saada hänestä otteen paksuilla käsillään, June nojautui lähemmäs jatkaakseen rannelukolla. Hän tarttui miehen haavoittuaiseen pikkusormeen ja taivutti sitä taaksepäin, mikä oli hyvin tehokasta mutta ei mitenkään helppoa ranteet sidottuina. Raiskaaja rypisti turpeita ja verisiä kasvojaan ja huusi tuskasta. Kuljettaja kiljui ja yritti pysähtyä tien sivuun. June ajatteli, että ehkä hänen olisi kannattanut ajatella homma ensin loppuun asti, mutta tässä sitä nyt oltiin eikä periksi voinut antaa, sillä muut vaihtoehdot olisivat paljon pahempia.

"Anna minulle se saamarin lamautin," June ärähti. Miehen sormi oli katkeamaisillaan ja naama maastokenkien murjoma, mutta hän oli selvästi raivoissaan, eikä June halunnut joutua liian lähelle. Mies oli häntä paljon isompi ja vahvempi, eikä suljettu tila toiminut Junen eduksi. Hän ei osannut sanoa, miten pitkään mies vielä piittäisi sormestaan. Jos mies käyttäisi lamautinta uudestaan, saisi hänet sidontaan tai löisi edes nyrkillä naamaan, hänen pelinsä olisi pelattu. June huusi sanat uudestaan, tiukasti ja lujaa: "Anna minulle se saamarin lamautin!"

”Okei, okei”, mies sanoi ja kaiveli taskuaan. June kuitenkin luki miehen pienistä porsaansilmistä tämän ajatukset, ja kun lamautin tuli esiin miehen taskusta, hän mursi tämän sormen. Luu murtui rutisten, sillä miehen lihaisan käden koosta huolimatta se oli pieni ja ohut. Mies ulvoi, mutta oli tullut laskelmissaan samaan johtopäätökseen kuin Junekin, joten katkenneesta sormesta huolimatta hän painoi liipaisinta ja ojensi etälamauttimen naista kohti hehkuvien kosketinkärkien rätistessä.

June ei irrottanut otettaan sormesta. Hän kiskoi ja väänsi sitä luiden jauhaessa toisiaan vasten. Treffiraiskaaja kiljui ja pudotti lamauttimen. Junen oli nyt päästettävä sormi saadakseen napattua lamauttimen, mutta sellaisen vaihtokaupan hän teki mielellään, sillä maasturi lähestyi piennarta ja pian hän joutuisi tekemisiin kuljettajan kanssa.

Treffiraiskaaja puristi vahingoittunutta kättä rintaansa vasten, mutta laski samalla jalkansa alas. June kohottautui toisen polvensa varaan ja suuntasi jämäkän potkun miehen suojattoon jalkoväliin. June tunsu pehmeää jalkansa alla ja tiesi osu-neensa kohteeseen, kun mies huudahti voimattomasti ja käper-tyi keräksi istuimelle.

June kääntyi polvensa varassa, iski lamauttimen kuljettajan takaraivoon ja piti liipaisimen pitkään pohjassa. Ilman täytti palavan lihan löyhkä.

Maasturin vauhti oli ollut jo hidastumassa. Sähköisku aiheutti kouristuksen, mikä taas sai kuljettajan polkaisemaan jarrun voimalla pohjaan. Pyörät lukkiutuivat ja renkaat pureutuivat asvalttiin.

June oli takapenkillä polvillaan, ja vauhdin muutos sai hänet suistumaan keskikonsolin yli ja päin kojelautaa, mikä tuntui pahalta sekä olkapäässä että käsivarressa. Nippusiteet olivat ongelma, mutta June piti kiinni etälamauttimesta, ja jaloilleen päästyään hän antoi kuskille uuden säkärin painamalla lamauttimen kärkiä miehen paitaa vasten niin pitkään, että tämä meni täysin

veltoksi. Kun maasturin liike pysähtyi, June työnsi parkkivaihteen päälle, kurotti takapenkille ja jysäytti räväkän sähköiskun kerällä olevan treffiraiskaajan kuppaisen kokopuvun kiiltävien persauksien läpi. Ovea vasten kätensä räpäyttävä mies vavahti valittaen, mutta June piti kipinöivää lamautinta paikoillaan, kunnes mies lakkasi vastustelemasta ja kangas kosketuskohdassa alkoi mustua. Miehen suoli tyhjeni, ja haju sai Junen melkein yökkäämään.

June napsautti oven auki ja valui autosta tyhjälle jalkakäytävälle kuin heräten painajaisunesta. Hän pakottautui avaamaan takaoven ja tunkemaan kätensä raiskaajan taskuun. Kädet sidottuna se ei ollut helppoa, mutta juuri se oli koko homman pointti. Kun hän löysi julman näköisen sahalaitaisen pikkuveitsen, hän leikkasi siteet poikki ja työnsi veitsen omaan taskuunsa. Miehen ase oli hänen kainalokotelossaan, johon June ei koskenut, ja puvuntakin taskussa olivat lompakko ja henkilökorttitasku, jotka hän otti.

Kuljettaja alkoi valittaa, joten June kiipesi takaisin autoon ja tuikkasi miestä uudestaan rintaan. Hänenkin aseensa June jätti, mutta miehen lompakko oli takataskussa, joten siihen oli paljon vaikeampi päästä käsiksi. Junen oli vapautettava mies turvavöistä, avattava ovi ja annettava tämän valua puoliksi kadulle saadakseen lompakon ulos.

June halusi miesten henkilökortit ja lompakot, koska hän oli tutkiva journalisti ja koska hänellä oli kokemusta siitä vallasta, jonka tieto tuo mukanaan. Hän ei myöskään halunnut näiden kuspäiden saavan turvaa vääreennetyistä henkilökorteistaan poliisien tullessa paikalle. Aseiden jättäminen taas tekisi tilanteen selittämisestä sitäkin vaikeampaa.

Tässä vaiheessa suuri katumaasturi veti jo runsaasti huomiota puoleensa, sillä se oli singahtanut renkaat ulvoen kahden kaistan poikki ja pysähtynyt lopulta jalkakäytävälle väistäen vain vaivoin viereistä parkkipaikkaa suojaavan matalan tiili-

muurin. Maasturi tukki edelleen osan ajokaistaa, ja autot seisovivat jonossa ihmisten töllistellessä puoliavoimista ovistaan ulos.

Vaikka June oli hiipuvan adrenaliinimyrskyn syövereissä, hänellä oli sen verran ymmärrystä jäljellä, että hän muisti ottaa laukkunsa. Hän pudotti lompakot ja etälamauttimen laukkuun, otti sieltä Chicagon Cubsien lippiksen ja veti sen vapisevin käsin syvälle silmiensä peitoksi. Sitten hän valitsi nopeimman reitin kadulta pois ja käveli tiehensä miettien, oliko hän tappanut treffiraiskaajan ja kuinka monessa turvakamerassa näkyisi hänen kuvansa.

Mitä hevon helvettiä oli oikein tekeillä?

June juoksi autokorjaamon viertä kulkevaa kujaa pitkin, pujotteli parkkipaikkojen väliin jäävien kuivakoiden istutusten läpi ja ylitti Independence Avenuen päästäkseen pienen kauppakeskuksen suojiin, ja sitten hän käveli tärysten pieneen putiikkiin nimeltä Glad Rags. Hän meni suoraa päätä liikkeen takaosan vessaan, lysähti pöntölle laukku sylissään ja antoi viimein itselleen luvan purskahtaa kouristuksenomaisesti äänettömään itkuun.

Hän soi itselleen vain viisi minuuttia, mutta enempää ei tarvittu. Saatuaan silmänsä viimein pyyhityksi kämmenselkiin, kasvot huuhdeltua ja huulirasvaa huuliin Junen aivot olivat taas teräkunnossa, ammatillinen vainoharhaisuus huippulukemissa ja viha kuin kylmää terästä.

June *pihisi kiukusta.*

Äidin tietokonelaboratorioon oli murtauduttu. Junen kimppuun oli käyty keskellä katua. Hän ei tiennyt, uskaltaisiko tästä puhua poliisille tai minne täältä suhteellisen turvallisesta vessaasta voisi edes mennä. Äidin taloonko? Luultavasti ei. Entä kotiin, joka oli Seattlessa asti?

Ja jos ei sinne, niin minne?

June laati mielessään listan paikoista, jonne olisi mahdollista mennä, ja ihmisistä, joille hän voisi soittaa. Sitten hän mietti, saattaisiko silloin heidätkin vaaraan. Jeesus sentään.

June kokosi itsensä ja antoi tyyneyden laskeutua ylleen kuin viitan, ja sitten hän käveli takaisin liikkeeseen ja valitsi itselleen siistin käännettävän fleeechupparin ja lerppalierisen olkihatun. Jos turvakameroita tarkkailtaisiin, hän voisi taikoa itsensä kolme tai neljä erinäköistä ihmistä.

Itkeminen oli saanut Junen silmät turvoksiin ja punaisiksi. Äidillinen myyjä katseli myötätuntoisen näköisenä, kun June lähestyi kassatiskiä. "Kultaseni, oletko kunnossa?"

June oli valmistautunut kysymykseen lukuisilla eri versioilla totuudesta. "Erosin juuri maailman kauheimmasta miehestä", hän vastasi. "Hän teki kaikesta niin *vaikeaa*. Minun oli kirjaimellisesti pakko hypätä autosta päästäkseni häntä pakoon."

"Voi sinua", vanhempi nainen sanoi niin pohjattoman empaattisesti, että June tiesi valinneensa oikean tarinan. "Miehet ovat aivan käsittämättömiä kusipäitä, eivätkö olekin?"

"Minä olen saanut heistä tarpeekseni", June vakuutti ottaessaan luottokorttinsa esiin. "Lopullisesti."

"Nainen ilman miestä on kuin kala ilman polkupyörää", lainasi myyjä salaperäisesti hymyillen näppäillessään Junen ostokset kassakoneeseen. "Kultaseni, haluatko kassin?"

"Kuule, taidankin laittaa ne suoraan päälle", June vastasi. "Voinko pyytää pientä palvelusta? Totta puhuen minua vähän pelottaa poistua täältä. En *todellakaan* halua törmätä häneen juuri nyt. Sopsisiko, että menisin takakautta ulos?"

June löysi lukitsemattomana kaidetta vasten nojaavan vanhan maastopyörän, mikä oli kuin taivaan lahja. Hän vakuutti itselleen palauttavansa kyllä pyörän omistajalleen, vaikka hyvin tiesi, että se oli vale, ja polki pois yrittäen olla kurkistelematta olkansa yli.

Äidin talon luona katukiveyksen reunassa seisoi toinen musta virallisen näköinen katumaasturi. June jatkoi polkemista. Hänen onnekseen äidin auto oli tukkinut ajotien, ja koska June ei ollut onnistunut löytämään sen avaimia, hän

oli joutunut pysäköimään oman ikivanhan farmari-Subarunsa kulman taakse.

Hän tarkisti, että hänen avaimensa ja kaikki ammattikamat olivat vielä laukussa. Läppäri nahkasalkussaan, puhelin, muisti-lehtiö, kyniä. Niitä ilman hän ei koskaan poistunut kotoaan.

June jätti pyörän matalaa aitaa vasten, istui autoonsa ja ajoi kenenkään huomaamatta pois.

Minne matka veisi, siitä hänellä ei ollut aavistustakaan.

OSA 1

Kun Peter Ash tuli kapean polun mutkaan ja näki karhun, hän pohti parhaillaan viinakaupan ryöstämistä. Tai bensa-aseman. Hän oli punninnut erilaisia vaihtoehtoja.

Jalan ja reppu selässä hän oli tullut niin syvälle vanhojen punapuumetsien uumeniin kuin oli vain mahdollista. Vaikka useimmat alkuaikojen jättiläiset oli näiltä seuduilta kaadettu jo vuosikymmenet sitten, Kalifornian rannikon tuntumassa oli vielä muutamia kohtuullisen suuria suojelualueita, joissa oli niin paljon jyrkkämaastoista ja läpipääsemätöntä metsää, että sinne saattoi suorastaan eksyä. Syvillä valuma-alueilla metsänpohja oli paksun aluskasvillisuuden peitossa, ja viiden metrin läpimitäiset punapuuringot nousivat sumusta kuin taivasta kannattelevat ryhmyiset pylväät.

Peter oli kuitenkin unohtanut ottaa huomioon rannikon sumuvaipan. Jo päiväkausia oli ollut sumuista. Mihinkään suuntaan ei nähnyt kolmeakymmentä metriä pidemmälle, ja se sai valkoisen kohinan kipinöimään ja räiskähtelemään hänen takaravossaan.

Juuri kohina oli saanut hänet ajattelemaan viinakaupan ryöstämistä.

Lähimpään oli ainakin muutaman päivän kävelymatka, joten homma oli vielä täysin suunnittelun asteella. Hän kuitenkin työsti sitä mielessään.